

33. navadna nedelja
Pirniče, 19. november 2017
»Zakopani talent«

Dragi bratje in sestre!

Božja beseda zadnje navadne nedelje v cerkvenem letu, povsem zadnjo nedeljo, nedelja Kristusa kralja vesoljstva, bomo obhajali naslednji teden, nas leto za letom spominja, da smo tudi mi zgolj služabniki, ki pričakujemo gospodarjevo vrnitev. Kdaj bo prišel ne vemo in konec koncev je tako tudi prav. Če bi poznali čas njegovega prihoda - če bi vedeli, koliko časa še imamo na razpolago - bi z delom odlašali vse do zadnjega trenutka in potem v zadnjih minutah poskušali rešiti kar se rešiti da. Ker pa ne vemo kdaj pride - v drugem berilu smo celo slišali, da pride kakor tat, v trenutku ko ga res nihče ne bo pričakoval - ker torej ne vemo, kdaj pride, moramo biti ravno zato na srečanje z njim pripravljeni prav vsak trenutek.

O tem srečanju s sodnikom, z Bogom, Jezus navadno govori v zvezi s koncem sveta; s trenutkom, ko bo svet tak, kakršen je, prenehal obstajati in bo Bog vse naredil na novo. Tudi če nisi kristjan in ne verjameš v Boga, ti mora biti kar samo po sebi jasno, da svet v katerem živimo, ne more trajati večno: in če bomo živeli tako potratno, kakor živimo v zadnjih letih, bo konec prišel še prej. Vendar kaže Jezusove besede razumeti tudi v drugačnem smislu: konec sveta, kakor ga poznamo, bo prej ko slej doživel vsak sam v trenutku svoje smrti. Srečanje s sodnikom (ali gospodarjem iz današnje prilike) je torej nekakšen obračun, ki ga ob koncu svojega življenja prej ko slej poda vsakdo; obračun o tem, kako je gospodaril s časom in talenti, ki so mu bili podarjeni, ko je začel svoje življenje. Služabniki iz današnje prilike simbolično ponazarjajo vso človeško družino. Nekateri ljudje s prizadevnostjo in delom pomnožijo svoje talente in tako bogatijo sebe in skupnost v kateri živijo; najboljši med njimi s svojim delom spreminjajo celo ves svet - pomislimo samo na velike znanstvenike, umetnike, humanitarne delavce. Si lahko predstavljate koliko dobrega je človeški družini prinesel izum škotskega znanstvenika Alexandra Fleminga, ki je izumil antibiotik in ga poimenoval penicilin? Ali delo indijske redovnice Matere Terezije, ki je s svojim zgledom tisočem in tisočem deklet po svetu kazala, kako plemenito in osrečujoče je delo reševanja najbolj ubogih. Koliko sto tisočem so te redovnice že rešile življenje. To, dragi bratje in sestre, pomeni, pomnožiti talente, s katerimi si bil obdarovan.

Po drugi strani, žal, obilo talentov tudi propade. In tu imamo pred očmi tretjega služabnika. Talenti tu ne propadejo zaradi nesrečnih okoliščin, ampak zaradi čisto navadne, vsem tako dobro

znane lenobe. Najprej so to različne oblike malomarnosti: na primer v šoli, pri študiju, ko se usposabljam za to, da bi lahko svoje talente še bolje razvili in jih dali v službo skupnosti. Ker smo leni, malomarni, do tega žal nikoli ne pride. Drug vidik lenobe bi lahko bil, da vedno odlagamo dobro, ki ga moramo narediti: obiskati določenega bolnika, poskrbeti za določeno zadevo, dokončati delo... Vsaka priložnost za dobro, ki smo jo zamudili, nam utegne nekoč še kako manjkati; a takrat bo, žal, prepozno. Tretjo obliko lenobe lahko poimenujemo tudi minimalizem: to pomeni, da sicer izpolnimo svojo dolžnost, a se pri tem omejimo na najmanj, kar je potrebno: Najmanj časa, najmanj truda, najmanj prizadevanj.

Vse te stvari, dragi bratje in sestre, nas omejujejo pri tem, da bi iz življenja in talentov, ki so nam zaupani, iztržili največ kar je mogoče. Zgled, ki nam ga današnja Božja beseda ponuja kot alternativo zapravljenih talentov, je popisan v prvem berilu: resda govori o vrli ženi, a v resnici se v prav taki meri nanaša tudi na moža ali kogarkoli drugega: *»Skrbi za volno in lan in dela s pridnimi rokami. Svoje roke izteguje k preslici, njene dlani prijemajo vretěno. Svojo dlan odpira potrebnemu, svojo roko podaja ubogemu«.*

Bratje in sestre! Časa nimamo na pretek. Zato je prav, da ne izgubljam priložnosti, da bi delali dobro. In prav nič ne bo narobe, če začnemo takoj. Amen.